

Tvåkomponentssalva väl tolererad vid psoriasis

I juni numret 2006 av British Journal of Dermatology publicerades en 52-veckors säkerhetsstudie av en tvåkomponentssalva, kalcipotriol-betametason-dipropionat (Daivobet), vid behandling av psoriasis vulgaris. Psoriasis är en mycket vanlig hudsjukdom, som drabbar 2-3 procent av befolkningen. Den är socialt stigmatiserande, och åtskilliga studier visar på försämrad livskvalitet hos drabbade patienter. Förekomsten är ungefär lika stor hos kvinnor som hos män. Orsaken till psoriasis är komplex, och sjukdomen är kronisk i sitt förlopp, vilket kräver behandling under lång tid.

Kombinationen kalcipotriol-betametason-dipropionat har visat sig vara säker och effektiv i tidigare studier i upp till åtta veckor, men då behov av långtidsbehandling föreligger var det viktigt att studera också detta. Långtidsbehandling med enbart kalcipotriol är väldokumenterad, men frågor har kvarstått kring topikal behandling med kortikosteroider under en längre tidsperiod. Framför allt ville man studera steroidrelaterade biverkningar.

Patienterna randomiserades till tre olika behandlingsregimer: 1) 52 veckors behandling med kalcipotriol-betametason-dipropionat, tvåkomponentsgruppen (n=212), 2) alternerande behandling med fyra veckor med tvåkomponentssalva och fyra veckor med kalcipotriol under 52 veckor (n=213), 3) fyra veckors behandling med tvåkomponentssalva och 48 veckor med kalcipotriol (n=209). Behandlingen utfördes en gång per dag vid behov (maximum 100 g per vecka), och

Foto: Science Photo Library

Psoriasispatienter, som har stort behov av individuellt anpassad långtidsbehandling, tolererar kalcipotriol-betametason-dipropionat väl, antingen som enda behandling eller alternerande med enbart kalcipotriol.

läkarbesök skedde var fjärde vecka. Kortisonrelaterade biverkningar vid långtidsbehandling uppkom hos 4,8 procent av patienterna i tvåkomponentsgruppen, hos 2,8 procent i den alternerande gruppen och hos 2,9 procent i kalcipotriolgruppen. Den relativa risken för kortisonrelaterade biverkningar skilde sig inte statistiskt mellan någon av de tre grupperna ($P > 0,05$).

Sammanfattningsvis är det viktigt att föra ut att kalcipotriol-betametason-dipropionat är väl tolererat, antingen som enda behandling eller alternerande med enbart kalcipotriol till dessa patienter som har ett stort behov av individuellt anpassad långtidsbehandling.

Åke Svensson

docent, hudkliniken, Universitetssjukhuset MAS, Malmö

Kragballe K, et al. A 52-week randomized safety study of a calcipotriol/betamethasone dipropionate two-compound product (Dovobet/Daivobet/Taclonex) in the treatment of psoriasis vulgaris. *Br J Dermatol.* 2006;154(6):1155-60.

Fler CP-skador bland för tidigt födda

Antalet för tidigt födda barn som drabbas av CP-skada har ökat under senaste decenniet. Ökningen kan bero på att fler för tidigt födda överlever. Det visar en kanadensisk studie som genomförts 1993-2002 och som omfattar totalt 672 barn födda graviditetsvecka 24-30. Barnen följdes med löpande undersökningar upp till två år efter födseln. Mortaliteten bland de för tidigt födda sjönk kraftigt under den studerade perioden, från 256 år 1993 till 114/1 000 barn år 2002. Under samma period ökade antalet barn med CP-skada från 44 år 1993 till 100/1 000 barn år 2002. Ju tidigare barnen

föddes, desto högre var risken för CP-skada. Studien visar även att bl a barn med intrakraniella blödningar löpte ökad risk för CP-skada. Forskarna konstaterar att rönerna ligger i linje med vad tidigare studier funnit: att senare års medicinska framsteg ökat möjligheterna för mycket tidigt födda barn att överleva men att barnen sannolikt kan drabbas av svåra neurologiska skador.

Anders Hansen

AT-läkare, Stockholm
anders.hansen@sciencecap.se

Pediatrics. 2006;118:1621-6.

Samspelet mellan CNS och anorektal funktion

BJS Det finns observationer som talar för att samspelet mellan central och perifer påverkan har en avgörande betydelse för den anorektala funktionen. Studier av den cerebrala representationen har dock hittills varit fokuserade på framför allt rektum och bäckenbotten och inte på centrala nervsystemet (CNS). Det beror dels på komplexiteten, dels på metodologiska svårigheter. Funktionell magnetresonansavbildning (MRI) har emellertid förbättrat möjligheterna genom att aktiva regioner i CNS kan identifieras på grund av skillnader i den cerebrala perfusionen vid olika stimuli.

I den aktuella studien deltog 13 friska, unga individer. Distension av rektum, kontraktion av yttre analsfinktern och värmestimulering i det dermatom till vänster på bukväggen (Th 11) som motsvarar rektum användes som olika stimuli.

Rektal distension stimulerade främre delen av gyrus cinguli, insula, talamus och delar av sensoriska kortex, men minskade aktiviteten i bakre delen av gyrus cinguli och i den prefrontala regionen. Smärtsam värmestimulering på Th 11-dermatomet aktiverade samma områden som vid distension av rektum. Kontraktion av externa analsfinktern aktiverade motorkortex och insula.

Främre gyrus cinguli är en del av det limbiska systemet som utgör centrum för både visceral och somatisk smärta. Insula medierar visceral sensoriska upplevelser inklusive smärta. Talamus är relästation för smärtsensationer från banor i ryggmärgen. Det cerebrala aktiveringsmönstret för visceral stimulering motsvarar mönstret för somatisk smärta, vilket antyder att bearbetningen i CNS är identisk för visceral och somatisk smärta.

Dessa observationer bidrar till att öka vår kunskap om vilka delar av CNS som kan vara av betydelse för att upprätthålla normal anorektal funktion. Undersökningen ger emellertid inga svar på frågan om hur olika områden i CNS sin tur påverkar rektum och bäckenbotten.

Rune Sjö Dahl

professor, kirurgiska kliniken
Östergötland/Linköping, Linköping

Bittorf B, et al. Cerebral representation of the anorectum using functional magnetic resonance imaging. *Br J Surg.* 2006;93:1251-7.